IstanbulArtNews

Ekim, 2015 Sayı: 13

ODAK YAZAR

"Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde..." Peki her evde çalmalı mı?

"Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde..." bir ilk kitap olmanın aksaklıklarını taşıyor şüphesiz. Fakat Mahir Ünsal Eriş'in kendi adıma asıl dilini bulduğu yerlerin mahalle ve ergenliğin dışına çıktığı yerler olduğunu düşünüyorum. Buradan başka bir kanal açmak günümüz edebiyatına ayrı bir zenginlik katacak...

SEVAL ŞAHİN
sevals@gmail.com

Meltem Gürle, 2000'li yıllarda edebiyatta çocukların ortaya çıkışıyla ilgili olarak Nurdan Gürbilek'in Orhan Kemal ve Kemalettin Tuğcu üzerine yazdığı bir yazıya atıfla şöyle der: "2000'li yıllarda yazılmış hangi romana elimizi atsak, Tuğcu'nun "tam kaybedecekken başarıya koşan" çocuklarını değil, yoksulluğun türlü çeşitli biçimleri ile erkenden tanışmış ve hayata birer "kaybeden" olarak başlamış karakterlerle karşılaşırız."

Gürle'nin dikkati çektiği gibi 2000'li yıllardan sonra Türkçe edebiyatta çocuk karakterlerin bol miktarda ortaya çıktığı bir gerçek. Fakat bu çocuklar sadece bir "kaybeden" olarak görünmüyor. Kaybeden olarak ortaya çıkanların çoğu bir mahalle çocuğu şeklinde görünüyor aslında. Bu mahalle çocukları ve Gürle'nin de dikkati çektiği gibi erken ergenleşmiş mahalle delikanlıları, eril bir dünyanın erkek egemen kanunlarıyla donatılmışlardır. Varoluşçuluk, dünyanın gidişatı gibi sorunlar etraflarını eril bir dünyayla sarar, çünkü içinde yaşadıkları mahalle onları bu şekilde, erillikle sarıp sarmalamaktadır. Oysa bu çocukların dünyayla bir sorunları olmasına rağmen bu dünyanın merkez kıldığı erillikle bir sorunları yoktur. Çünkü erillik eserlerde mahalle olarak ortaya çıkan dayanışmanın da bir sembolü gibi görünür. Dayanışma da delikanlıca olursa hayaiyetini kazanacaktır. Mahallenin delisi, fahişesi, yabancısı gibi bol miktarda mahallede vakit geçiren çocukları da dünyanın kızmosu gibi görünen bu yerde konumlarını alırlar. Ancak bu konum alma, çocukları hem gözlemci hem de eylemci kılar. Eylemci çocuklar mahallenin sınırları dışına çıktıklarında sokakta özgür bir ruh ile korkusuzca dolanırlar, korkularını pek göstermek istemezler. Mahalle içindeyse mahallenin koyduğu kurallarla kendi hayatlarını yaşarlar. Aslında burada bir yanılsama da söz konusudur, çünkü mahalle onların içinde bulundukları dünyanın bir kozmosu olduğundan özgür ruhlarıyla değil kurallarla yaşarlar. Hepsi bu kozmosun bir yerlerinde konumlanmış olarak vardırlar. Aile uzak-yakınlığıyla bu konumlanmanın olmazsa olmazı şeklinde ortaya çıkar; çocukların kendilerinden büyük ağabey ve ablaları çoğu zaman bir figür olarak umursamaz hatta kimi zaman onlara bir engelmiş, yaşadıkları dünyanın gerçekliğinden onları uzaklaştırıyormuş gibi görünürler.

Uzun bir giriş oldu ama, Mahir Ünsal Eriş, ilk kitabı "Bangır Bandır Ferdi Çalıyor Evde..." kitabıyla yukarıda anlattığım mahalle çocuklarını edebiyatına taşıyan genç kuşak yazarlarından. Kitabın ilk hikâyesi olan "çok sıkılır arkadaşı ölen çocuklar"ı okur okumaz kendinizi bir mahalle ve çocuğun gözünden içinde trajedinin de bulunacağı bir anlatıyla karşılaşacağınız aşikâr. "bana küstüler", "hep klinsmann'ın yüzünden" ve "biraz uzunca bir diyet hikâyesi" de bunun izleklerini takip ediyor. Toplumsal hassaslığın, yoksulluğun, devrimciliğin halleri de kitapta gözler önüne seriliyor. Buraya kadar söylediklerim Eriş'i günümüz edebiyatının çocuk karakterlerini başkahraman yapan yazarlarıyla ortaklaştıran şeyler. Gelelim farklılıklara...

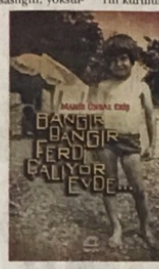

Mahalle, erillik, ergenlik ve çocuk hikâyeleriyle donatılan benzeri birçok hikâyede anlatıdaki en önemli unsurlardan biri efektler. Mahir Ünsal Eriş, "Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde..." kitabında efektlerle beslenen bir anlatı kurmuyor. Örneğin "çok sıkılır arkadaşı ölen çocuklar" hikâyesinde arkadaşının annesinin genelevde çalıştığı bize daha ilk baştan söyleniyor. Ancak arkadaşının birdenbire ölmesi ve ne olduğuna dair boşluklar hikâyedeki kurgunun askıya alınmasına sebep oluyor. Hikâyede efekt yaratmanın boşlukları kapatmak ve kurguyu tam da o noktada yeniden kurmak gibi bir rolü var. Bu da kurguda oluşabilecek boşluklar için yazara yeni bir anlatma imkânı veriyor. Tabii bunu söylerken burada illa ki efekt yapılmalıydı değil kastım, ama kurgunun bütünlüğü ve form kazanması açısından bağlantıların kurulunu önemli. Nitekim kitabın "biten bir aşkın ardından", "bana küstüler", "mektup yazacak gün", "ben evlenmeyi boşanmaktan daha çok seviyorum" hikâyeleri, anlatıcının kendi iç dünyasının dışarı çıktığı ve aslında bir nevi "içdökümü" anlatıları. Bu anlatılarda erilliğin yerine bir açılma durumuyla paralel olarak dilin de değiştiği görülüyor. Dil, veciz sözler üretmek yerine daha kendi üzerine düşünen ve aslında bence bir taraftan anlatının içdökümünden bir forma hasıl ulaşacağına dair de bir düşünceyi taşıyan, bunu zorlayan bir şekle dönüşüyor. "vakitlice gelmeyen çiş", "bilye hikmet" ve "ringo" hikâyelerinde bu içdökümünün başka birinin hayatıyla kendi üzerine düşünmek, kendisine ordan bakmaya doğru açıldığını görüyoruz. Artık anlatıcı sadece içdökmüyor, bunun üzerine düşünürken başka birinin hayatını kendisine bakmak için bir aracı olarak kullanıyor.

Kitapta üç hikâyenin Mahir Ünsal Eriş'in kendi üslubunu yaratma konusunda önemli olduğunu düşünüyorum ki bunlar, mahalle ve ergenlik hikâyelerinin dışında tutulacak hikâyeler bence. İlki "kimi sevse gülderen" hikâyesi. Sevgi, kadın ve dahası regl üzerinden çizilen bu hikâyede Eriş, kadın dünyasının genç kızlık denilen ara noktasıyla uğraşarak, bir kadının hayatının merkezini tam da doğru yerden yakalayarak anlatısını kuruyor. "her kanser erken ölümdür" ile bakışlarını yeniden kadınlara çeviriyor ve bu kez de bir kadının içsesine dönüştürüyor anlatısını. Buradaki kadın "kadınlar hep olmadık zamanlarda" hikâyesindeki kadınlardan çok farklı bir kahraman. Oradaki kadınlar bir erkeğin sevdiği ve onu bırakan kadınlar olarak görünürken burada kendi sesini içsesiyle bastıran bir kadınla karşılaşıyoruz ki bu önemli bir ayrıntı bence. Bir kardeşin gözünden konsomatris bir ablanın anlatıldığı "bir konsomatris hikâyesi" ise hikâyede babayı gözlemleyen erkek çocuğunun, durum karşısındaki tavrını ortaya koymak açısından ilgi çekici.

"Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde..." bir ilk kitap olmanın aksaklıklarını taşıyor şüphesiz. Fakat Eriş'in kendi adıma asıl dilini bulduğu yerlerin mahalle ve ergenliğin dışına çıktığı yerler olduğunu düşünüyorum. Buradan başka bir kanal açmak günümüz edebiyatına ayrı bir zenginlik katacak...

Sigara paketi naylonundan çiçekler yapmak

Humor ve ironiden beslenen kara mizahı ana izleğe oturtan bir dil bu. Bu anlamda kitabın dili, kitabın epigrafı olan "olduğu kadar güzeldik" in sahibi Yıldız Tilbe'nin ve Yıldız Tilbelerin delilik etiketiyle ötekileştirilmediği ve hatta feylesof kabul edildiği bir diyarda geçiyor...

İPEK BOZKAYA
ipekbozkaya@hotmail.com

"Belki de insanlar hakikaten böyle deliriyordur. Bir şeyi kafaya takıp onunla zihninin içine küçük bir delik açıyor, sonra kurcalaya kurcalaya o deliği bütün bir aklı yutacak kadar büyütüyordur."

Doğan Hızlan, "Olduğu Kadar Güzeldik "ile Sait Faik Hikâye Armağanı alan Mahir Ünsal Eriş hakkında "Onlar arasında ruh akrabalığı görüyorum." diyor. Sait Faik'in balıkçıları, işsizleri, kimsesiz çocukları, sokak kadınlarını, Burgazada'yı samimi ve olanca sadeliğiyle anlattığı hikâyelerinin yanında Mahir Ünsal Eriş, Sait Faik'in yaptığı türden bir hüzün ve buruklukla dolduruyor insanın içini. O da Bandırma'yı, Erdek'i, yaz gecelerini, düğünleri, yalnız insanı, çay bahçelerinin huzurunu, Bandırma tostunu; kısacası hepimizin yaşadığı türden bir hayatı kısa film gibi sunarak bir solukta okunacak hikâyeleriyle anlatıyor. Bu hikâyelerin en önemli özelliği bir delinin zihnindeki gülme ve hüznün gelgitli mesafesini andıran bir dil. Humor ve ironiden beslenen kara mizahı ana izleğe oturtan bir dil bu. Sinirden güldürürken komiğe ağlatan bir dil. Bu anlamda kitabın dili, kitabın epigrafı olan "olduğu kadar güzeldik" in sahibi Yıldız Tilbe'nin ve Yıldız Tilbelerin delilik etiketiyle ötekileştirilmediği ve hatta feylesof kabul edildiği bir diyarda geçiyor. Bireysel hesaplaşma, aşk, çaresizlik, yalnızlık, yaşlanma, ölüm. Bir hayat yumağı eden kavramlardan mürekkep bir öykü kitabı bu.

Olduğu kadar güzel ve samimi olan kahramanları barındıran bu öykü kitabında toplam sekiz öykü var. İlk öykü; "Sen o zaman parasız yatılıydın." Bu öykü başlığı şu hikâyeyi hatırlattı bana: Rivayete göre bir gün, Hemingway'den onun romancılık mesleğindeki ustalığını kanıtlamasını isteyenler 10 kelimeyi geçmeyecek şekilde etkili bir hikâye yazmasını isterler. Hemingway bunun üzerine 6 kelimelik bir hikâye yazar: "For sale: Baby shoes. Never worn." Mahir Ünsal Eriş de bunu yıllar sonra 5 kelime ile yapıyor: "Sen o zaman parasız yatılıydın." Bu beş kelimelik başlığı okuduğumuz andan itibaren artık başlığı açıklayan bir hikâye metnine gerek kalmadan muhtelif hayat hikâyeleri kafamızda. Başlık başlı başına bir hikâye.

Bu hikâyede, zamanında yaşanmış ama söylenememiş acıları, kötü anları yıllar sonra kız kardeşine anlatabilen bir kızın ailesiyle birlikte yaşadığı dram dolu hayat hikâyesinden bir kesit anlatılıyor. Birinci tekil şahıs ağzından yazılan mektup içeriğindeki metinde dede-torun arasındaki ilişki ve babanın yaşadıkları, dedenin yaptıkları, aile olmanın birara daralığının şiddeti geriye dönük hatırlamalarla veriliyor. Burada kız kardeşler arasındaki kıyaslar, beklentiler de aile kompleksinin barındırdığı trajedilerden.

İkinci hikâye; "Benim Adım Feridun." Bu hikâyede aşk acısına dayanmak için tahta kaşıklar dişleyerek uykuya boğuşan, bir ejderhanın ağzından çıkan nefesi soluyan, evde hiçbir şey yapmadan vakit geçirmekten torunlarına yetecek kadar sıkılan, on yedi gündür ışıkları bile açmadan-açmışa söndürmeden evde oturan kahramanın hikâyesi. Kahramanımız; "Menkube kitaplarındaki, kul hakkıyla can vermeyen günahkârlara dönmüştüm. Ne ölüyordum, ne onuyordum. On sekizinci gün dışarı çıkmaya karar verdim. Kendimi iyi hissetmenin değilse bile kötü hissetmemenin muhakkak bir yolu olmalıydı, ölmedik ya?" dedikten sonra Erdek'e gitmeye karar veriyor ve olaylar gelişiyor. Erdek'te "Erdek bir kitap olsaydı, bu çay bahçeleri ilk cümlesi olurdu onun" dediği çay bahçelerinden birine oturuyor. Burada yazarın yaptığı tasvirler okuru Zeytin Adası'nı seyretmeye, mangallarını yelleyen ailelerin heyecanına, körfeze, balıkçılara götürüyor. Mekânı duyumsadığımız, diri, capcanlı tasvirler bunlar. Kahramanımız yalnızlık fikrine çözüm olarak hiç tanımadığı bir düğüne gitmeye karar veriyor ve bu düğünde hiç olmadığı bir kişi haline bürünüyor. Onu Feridun zannedenleri bozmuyor ve "Keşke gerçekten akrabam olsalardı" dediği kişilerle rakı sohbetinde buluyor kendini.

"Işe Çıkılacak Gün" adlı üçüncü hikâyede kazanamayan ve bir o kadar sahici başka bir yalnızlığa kapı açılıyor. Kazanamayan bir öğrencinin hırsızlıkta bile kaybetmesini okurken hırsızla empati yapma durumu doğuyor. Bu hikâyenin en vurucu kısmı şüphesiz hırsızlık yapmak için girdikleri evde uykusunda ağlayan adam. Ben dördüncü hikâyeyi bu uykusunda ağlayan adamın hikâyesi diye bekledim zira yazarın hikâyelerinde işlediği hüzne çok uyan bir profil bu.

"Ah güzel Ahmet Abim benim" ile " Ah ulan Rıza" arasında bir yerdeki başlığıyla "Kanatlarımız olsa be Metin" hikâyesi Mavi Haydar'ın diğerlerinden çok farklı hayatını anlatıyor. "Bir güzel ahbaptın / anlatılmasa olmaz" epigrafıyla açılan hikâyede önceki hikâyelerde olduğu gibi yine bir kazanamayanı, devrim ekseninde delirmeden intihara giden bir sürecin başkısı olarak okuyoruz. Yazar bu öyküde Ankara'nın bir üniversite öğrencisi tarafından algılanışını şöyle bir tespitle veriyor:

"Üniversiteyi Ankara'da okuyanlar iyi solcu olurlar, hapse girerler, kitap çıkarırlar, yönetücilikten yargılanırlar, vurulurlar, daşa giderlerdi. Ama İstanbul'a gidenlere iki, bilemedin üçüncü senesinde bırakırlar, lümpen olup saç uzatır, bira içmeye başlarlar."

"Malibu" adlı beşinci hikâyede ablası ile eniştesinin arasını bulmaya'giden Şener yolda çocukluğunda kötü hatıralar bırakan ilkokul hocası ile karşılaşıyor. Yıllar sonra karşılaştığı çocukluğunun kötü anlarının başrolü ondan helallik istiyor. Yazarın sürprizli sonlu hikâye tarzı bu hikâyede de işliyor.

"Anneme babam bana 'aferin oğlum' desinler diye" yazdım

"Dayımın Avrupa'ya Kaçırılışı" hikâyesi komik unsurunu diğer hikâyelere göre fazlaca barındırıyor. Hikâyeyi ilkokul çağındaki küçük bir çocuğun gözünden okuyoruz. Bir baltaya sap olamamış, sorumsuz, hayırsız bir evlat karşısında ortalığı velveleye vermekte kontrol edilemez bir hal alan annenin endişesinin mizahı yapılıyor. Hikâye komiği ve drامı aynı anda barındırıyor ve kaybolan dayının öldüğüne yahut kaçırıldığına dair üretilen sonu gelmez teoriler ve evhamlar "En kötü felaket bile, ihtimalinden daha ağır değildir zaten."şeklinde bir tespitle duraksatılıyor.

"Zehir Miktarda" adlı hikâye başka bir hüzne kapı açıyor. Yirmi dört yıl boyunca Saadettin Bey'in yanında çalışan Kız Fikret'in hayatı Saadettin Bey'in ölünce yerine geçen oğlu yüzünden vicdanen altüst oluyor. Eski zamanların beyefendisi Saddettin Bey'in kendisi gibi davranmayan oğlu, Fikret'i gece odasına çekilip sessiz sessiz ağlatacak kadar ona kötü davranıyor, Fikret buna kayıtsız kalamıyor ve bu yeniyetmeyi zehirlemek isterken ok hedefini şaşırıyor. İnsanın, olmayacağını düşündüğü birine dönüşmesini ve bu dönüşüm sürecinin muhasebesini anlatıyor hikâye.

"Stoper" adlı son hikâye ise iki kola ayrılıyor: birincisi futboldan ve devrimden umutlu babanın hikâyesi, ikincisi devrimden ve babalardan umutlu çocuğun hikâyesi. Kaybetmişlik, vazgeçiş, yenilme, bir ölüm kadar durgun bir baba etrafında şekillenen aile hüznü anlatılıyor. Her şeyi bırakıp Samsun'a futbolcu olarak giden bir babanın, beklentileri gerçekleşmemiş olarak dönmesi, yıllar sonra oğluyla tekrar Samsun'a gidişi baba-oğlu ilişkisi, devrim, futbol, Ankara ekseninde veriliyor. Kitaptaki sekiz hikâyenin içinde mizahın ve komiğin en az olduğu öykü budur dersek yanlış olmaz.

Sekiz hikâye bittiğinde yazar bu hikâyelerdeki hüznün samimiyetine bir kaynakça hazırlamak üzere girişimde bulunmuşcasına ekliyor kurmacalarının esinlerini: "Annemle babam bana "aferin oğlum" desinler diye" yazdım diyor.

Güneş'i beklerken

Bir tür, "herkes herkesle dostmuş gibi" eğretilemesi "Dünya Bu Kadar". 2000 sonrası yazar kuşağının üzerinde sıkça durduğu bir büyüme ve kaybetme hikâyesi daha hediye ediyor Eriş bize...

ARZUHAN BİRVAR
arzuhanbirvar@gmail.com

Mahir Ünsal Eriş'in "Dünya Bu Kadar" isimli "ilk" romanında şöyle bir cümle geçer, "Her hayat, birdenbire bambaşka yöne akmasını sağlayacak kırılma anları saklar." Her şeyin birdenbireliğine işaret eden bu ifadelerde birdenbire başka hayatların hikâyelerine akar, her hikâyenin kendi içindeki kırılma anlarına tanık oluruz. Fakat dünyanın, kalabalıkların çetelesini tutmak bir hayli güçtür. Kalabalıklar ancak içinde acı varsa hafıza tarafından kaydedilir. Lakin Mahir Ünsal'ın kalabalıkları acının değil kaybetmenin ortak paydasında buluşmuş kitlelerdir.

"Dünya Bu Kadar" romanı, okudukça çoğalan bir roman. Bu kalabalık kadro, çoğunluk içinde insan ilişkilerinin nasıl bir ağ gibi birbirine örüldüğünü, insanlarla ilişkimizin bir diğeri üzerinden biz fark etmeden nasıl şekillendiğini anlatıyor Mahir Ünsal Eriş. Bir birey olarak kendimizi dünyadan ve kalabalıktan ayıramayacağımız ve bu kalabalık içinde diğerleriyle olan tanıdıklık hissinden kurtulamayacağımız üzerine bir roman. Yalnız öyle bir şey var ki, okuduktan sonra karakterleri hatırlamak bir hayli zor, dünya gibi, bu da Eriş'in kurmaya çalıştığı samimi dilinden olsa gerek.

O kadar çok insan hikâyesi var ki romanda... Albay amcasından korktuğu için amcasının kızıyla damadını ele vermeyip hapse girmeye razı olan Nuri, Nuri'yi kaymakamın kızı Yeliz ile "uygunsuz vaziyet"te yakalayan asteğmen Şelhum, Şelhum'un kendisini Cemile Sayar adında bir kadın olduğunu iddia eden annesi Naciye, hayalindeki filmi çekmenin iştahıyla belediye seçim videolarını hazırlamak görevini üstlenen Gökhan, aşkın bir tür gözde büyütmek hadisesi olduğu devirlerde Gökhan yerine Ulaş'a âşık olan Yeliz, Ulaş'ın futbol aşkıyla yanan sonrasında futbolun başına büyük işler açtığı babası İhsan, dünyaya gelme misyonu futbolcudan bir adam yaratmak olup ama sonrasında bir Hollandalı ile evlenerek tüm hayatını değiştiren Figen, Figen'in bir define haritası ile dolandırılan babası Sadun Bey... Bunun gibi daha birçok hikâye ile birleşen çeşit çeşit insan. Hikâyenin gizemi ise define haritasında saklıdır. Tüm bu kalabalıkları ortak noktada birleştiren define haritası Güneş'in ikindi kahvaltısına gelmesine ne şekilde mani olacaktır? İşte hayatlarımızın bu denli pamuk ipliğine bağlı olduğunu da gösteriyor Mahir Ünsal.

Kitap üzerine yazılan her yazıda temas edildiği gibi asıl hikâye yapılamayan bir ikindi kahvaltısı ve bu kahvaltıya katılamayan Güneş'in hikâyesidir. Güneş nezdinde zincirleme hayat hikâyelerine dâhil olurken Güneş ve ikindi kahvaltısından bir hayli uzaklaşırız. İşte bu arada birçok kaybetme hikâyesiyle baş başa kalırız. "Asıl yapılmak istenen neydi? sorusu bu arada en temel soru olmalı. Kalabalıkların Güneş'i beklemesinde bir şekilde buluşacağı mıydı tanıdıklık istenen? Yoksa dünya üzerine olan sorularımızın aslında kendimize yönelttiğimiz sorular olduğu muydu? Veya kimliğimizi tanımlayabilmek için kendimiz dışında başkalarına mı ihtiyacımız var? Tüm bu sorular sonrasında kalabalıklar içine fırlatılan Güneş'in hikâyesi soluklaşırken dünyanın aslında güneş etrafında dönmesinden başka bir numarası olmadığı gerçeğiyle kalakalırız. Dünya sadece etrafımızda döner durur, geriye kalan her şey, herkes bir diğerini hatırlatır, her anı birbirine bağlanır. İpuçları, amlar, notlar, nesneler biriktirilir, dünyadan geriye anlamlı bir hikâye bırakabilmek için. Bir beyaz hırkadır belki bu romandaki gibi, bir define haritasıdır veya. Ama insan bir şekilde orada var olduğunu kanıtlayacak izler bırakmak ister. Bu yüzden bütün derdimiz tüm ipuçlarını birleştirmek.

Mahir Ünsal bu ipuçlarını insanlar üzerinden toplatıyor. Ama tam bir yerden tutacakken onun hayatına akacakken izin vermiyor. Ne yaparsak yapalım bir diğerinin hikâyesine dahil olmayacağımız için mi bu ikaz? Bizim sonluluğumuz karşısında dünyanın sonsuz bilgisine ulaşamayacağımız gerçeğinden mi? Bu yüzden mi her hikâye bir öncekini donuklaştırıyor? Ötekinin kırıklığında, kaybedişinde bizim de mi parmağımız var? Dostoyevski'nin dediği gibi belki de he şey "Hepimiz her şeyden sorumluyuz ve herkese karşı suçluyuz. Ama ben herkesten daha fazla böyleyim." Özellikle son cümle donuklaşan Güneş hikâyesinin yerine kendi yüzümüzü kendi hikâyemizi koyarak düşünmemiz gerekenlerden. Kalabalıklar her zaman var ve her yerdeler. Sorun belki de bizim bu kalabalıklar içindeki yerimizde. Sahi onları bize kalabalık olarak düşündürten neydi? Eriş, kısacası dünya kadar kaypak, kaygan bir zeminde oturtuyor insan hikâyelerini. Bir tür dünya, "ne güzel suçluyuz hepimiz", "herkes herkesle dostmuş gibi" eğretilemesi "Dünya Bu Kadar" romanı. 2000 sonrası yazar kuşağının üzerinde önemle durduğu bir büyüme ve kaybetme hikâyesi daha hediye eder Mahir Ünsal Eriş bize. Okurken biraz Oğuz Atay, biraz Barış Bıçakçı tadı bırakıyor. Mahir Ünsal bu vesileyle diğer anlamlı kalabalıkları hatırlamamızı sağlıyor. Bir diğerine uzanan hikâyede belki de şunu sormak gerekir diye düşündüm, her ne kadar bu dünyaya niye geldim sorusu çok popüler olsa da burada olmaya hakkım var mıydı? Belki de bu yüzden Güneş hep ötelendi romanda, ben'den değil de bir başkasından başlasak nasıl olurdu acaba her şey?